

Embereknek ártó boszorkányok

Csölösztői idős Kovács Ferenc legénykorában Tejfalun szolgált. Egy sötét szombat este hazafelé ballagott Csölösztőre. A zsidótemető táján, ahol kétfelé ágazik az út, akkortájt az öreg botlófűzfa állt. Ahogy elmegy mellette, látja, hogy a tövében egy fehér lepedővel leterített asszony üldögél. Odament hozzá, a fejére húzott lepedőt megrántotta, s megkérdezte:

– Mit keresel itt, te vén banya?

Az nem válaszolt semmit. Ferkó is továbbállt. Alig tett azonban néhány lépést, nagy álomosság ereszkedett szempilláira. Épp egy búzatarló mellett vitte el az útja. Gondolt egyet, félbeszakította az útját, odaszédelgett az egyik kepéhez, ledült a tövében, és mindjárt el is aludt. Úgy elnyomta a buzgalom, hogy csak másnap ébredt fel, midőn már Somorjában nagymisére harangoztak. Hogy föltápaszkodott és körülnézett, egy kukoricaföldön találta magát, jó messzire attól a búzatablától, ahova lefeküdt. A boszorkány bosszúból, hogy megemelte a lepedőjét, nehéz álmat bocsájtott rá. Mikor pedig ledült a kepe tövében, hogy miért, miért se, elvitte a kukoricaföldre. Talán csak azért tette ezt, hogy hatalmát megmutassa.

Kovács Ferenc, hogy meggyőződjék, hogy nem álmodta-e az egészet, visszament ahhoz a kepéhez, ahol határozottan emlékezett, hogy lefeküdt. Tényleg meg is találta ott a kalapját.

Ilyen csodás erejük volt, s ilyen bolondokat csináltak az emberekkel a boszorkányok.